

ting, at Direktør Cold har gjort ham Uret, naar der intet kan bevises derom. Han har saa søgt, og i Fjor blev der afgivet en Erklæring af Finansministeren. Jeg tager den officielle Erklæring, hvilken er den, jeg har at gøre med. Jeg skal senere komme til den Oplysning, det ærede Medlem gav om noget rent privat. Den officielle Erklæring gik ud paa, at der ikke tilkom Manden Erstatning for hans Forhold i Vestindien og hvad dertil hørte, hans Rejse hjem o. s. v., men da Manden gjorde gældende, at han havde Fortjeneste af Skyttesagen i Vestindien, mente man, at man maaske kunde tilstaa ham en Understøttelse i Anledning af denne hans Fortjeneste. Men som Finansminister Brun udtalte, dette maatte jo undersøges, og Ministeren vilde i den Anledning henvende sig til Indenrigsministeren. Finansministeriet henvendte sig saa til Indenrigsministeriet med Forespørgsel om, hvorvidt dette fandt, at der var Anledning til paa Grund af hans Fortjenester af Skyttesagen i Vestindien at gøre noget særligt for ham. Indenrigsministeriet svarede, at der var intet oplyst om, at Manden havde særlige Fortjenester paa dette Omraade. Altsaa, Uret har Manden ikke lidt, og Erstatning kunde der ikke tilstaaes ham, uden at der blev gjort særlige Grunde gældende paa den ene eller den anden Maade.

Nu siger det ærede Medlem fra Helsingør, at der i Fjor af den daværende Finansminister privat er givet ham et Løfte om nogle Penge, hvis man saa kunde blive fri for ham, og at ogsaa et Medlem af Finansudvalget har benyttet et lignende Udtryk overfor ham. Derom maa jeg sige, at paa dette Punkt er der intet oplyst og kan der intet oplyses udover det, der er sagt af det ærede Medlem. Det ærede Medlem har naturligvis handlet i bedste Tro, naar han har sagt dette. Men derpaa kan hverken det høje Ting og heller ikke Ministeren lade Sagen bero. For der kan foreligge Misforstaaelser. Der kan foreligge Ytringer, som det ærede Medlem opfatter paa een Maade, og som Finansminister Brun har forstaaet paa en anden Maade. Saaledes kan Hensynet til Skyttesagen have været bestemmende for Ministeren i de Udtryk, han har brugt, og det ærede Medlem har opfattet dem paa sin Maade. Hvad et æret Medlem af Finansudvalget har sagt, har jeg intet at gøre med i dette Tilfælde. At det ærede Medlem føler sig brøstholden, bliver en Sag mellem Finansminister Brun og ham, men at det ikke vedrører den nuværende Fi-

nansminister, maa jeg paa det bestemtteste holde paa.

Jeg maa fraraade Tinget at stemme for det paagældende Ændringsforslag. Derved giver man nemlig Manden en Ret, som jeg mener, han ikke har. Hvis han har Ret, skal han have den, og hvis han ikke har den, skal han ikke have den, selv om der er blevet udtalt et uforsigtigt Ord af en Finansminister. Men jeg benægter foreløbig — det synes jeg, jeg skylder „min Forgænger i Embedet“ for at tale med Per Degn —, at der er givet ham et saadant Løfte. Vi have kun det ærede Medlems Ord derfor, og vi maatte ogsaa i saa Henseende høre Finansminister Bruns Ord for at faa at vide, om det forholder sig saaledes, som det ærede Medlem siger, selv om han naturligvis her handler i bedste Tro. Naar det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan konstateres, at Manden har lidt Uret, og der heller ikke er Tale om, at han har særlige Fortjenester, mener jeg, at det høje Ting, netop fordi Manden er saa ivrig en Andrager og har en saa veltalende Fortaler som det ærede Medlem fra Helsingør, skal vogte sig for at give efter for hans bestandige og ivrige Ansøgninger om en Erstatning, som efter min Mening ikke tilkommer ham.

Ordføreren (Enevold Sørensen): Efter at have hørt Finansministerens Udtalelser om det Andragende, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) foreslaar at henvise til Finansministeren, skal jeg omtale Finansudvalgets Stilling til denne Sag. Vedkommende Kommandersergent har tjent i Vestindien som saadan fra 1904 til Begyndelsen af 1907. Det var en ugift Underofficer, man ønskede at faa derover, men man tillod ham imidlertid at tage sin Familie med. Som han nu var derovre, indtraadte der i Slutningen af 1906 den Forandring, at den vestindiske Hærstyrke blev opløst, og at der oprettedes et Gendarmerikorps i Stedet. Det blev henstillet til den paagældende, om han vilde indtræde i Korpsset, men det ønskede han ikke af Hensyn til Lønningsforholdene, han opsagde sin Stilling og rejste hjem med Familien. Saa forelaa der i Fjor et Andragende fra ham for Finansudvalget. Dette foreslog Udvalget henvist til Ministeren, men jeg skal tillade mig at oplyse, at Ordføreren udtalte den Gang, at Staten havde ikke Spor af Forpligtelse overfor Manden, han er frivillig gaaet til Vestindien og er frivillig gaaet derfra. Han kunde være bleven derovre,